

Arrest

nr. 124 711 van 26 mei 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 13 augustus 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf wordt door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 11 december 2008 ontvankelijk verklaard, doch op 31 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij arrest met nummer 57 077 van 28 februari 2011 vernietigt de Raad de beslissingen van 31 augustus 2010.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 10 augustus 2011 een nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest met nummer 79 967 van 23 april 2012 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen genomen op 10 augustus 2011.

1.6. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven 22 januari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 21 februari 2013 de beslissing waarbij de op 22 januari 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 10 oktober 2013 ingetrokken.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 oktober 2013 een nieuwe beslissing waarbij de op 22 januari 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 10 januari 2014 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 10.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.13.08.2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 13.08.2008 (zie bevestiging arts dd.10.10.2013 in bijgevoegde gesloten omslag), Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.

10.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder als volgt gemotiveerd:

"[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, *10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Verzoeker geeft aan dat de samenhang tussen beide beslissingen erin bestaat dat de tweede bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing. Hij stelt dat in toepassing van het agadium *accessorium sequitur principale* de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tevens de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

De Raad wijst er evenwel op dat het loutere gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolgbeslissing dient te worden beschouwd van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en niet volstaat om vast te stellen dat dit bevel zou steunen op deze eerste beslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissingen berusten op eigen juridische en

feitelijke grondslagen. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Uit de tweede bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat hierin wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en/of dat deze op een of andere manier zou zijn gesteund op de eerste bestreden beslissing. Er blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf wordt gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tevens de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing impliceert nog naar drie arresten van de Raad, doch de vaststelling dringt zich op dat enerzijds de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en anderzijds niet blijkt dat de feiten die ten grondslag lagen van de geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Zo dringt de vaststelling zich op dat in het arrest met nummer 63 035 van de Raad van 14 juni 2011 de situatie zich voordeed waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk aangaf te zijn genomen "*In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op datum van 6/01/2011*", wat *in casu* niet het geval is, waaruit werd afgeleid dat deze beslissing zelf aangaf het gevolg te zijn van de beslissing van dezelfde dag tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De arresten van de Raad met nummers 77 134 en 77 135 van 13 maart 2012 hebben verder betrekking op beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die – hetgeen niet het geval is in huidig voorliggende zaak – middels eenzelfde akte, de bijlage 20, ter kennis worden gebracht. In dit verband kan verder worden gewezen op recente rechtspraak van de Raad van State waaruit volgt dat het niettemin afzonderlijke beslissingen betreft die wel degelijk opsplitsbaar zijn (RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185). Hierbij kan er eveneens op worden gewezen dat de Raad van State intussen benadrukte dat "*[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.*" (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoeker wijst er verder op dat verweerder naar aanleiding van de intrekking van de eerder genomen beslissing inzake huidig voorliggende verblijfsaanvraag tevens is overgegaan tot de intrekking van het op dezelfde datum genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Deze handelwijze van het bestuur laat de Raad evenwel nog niet toe vast te stellen dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing. Hiertoe worden geen concrete argumenten aangevoerd.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de aangevochten beslissingen, dringt bovendien de vaststelling zich op dat verzoeker in gebreke blijft enig middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die zoals gezegd gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven. Waar verzoeker betoogt dat geen afzonderlijke middelen dienen te worden aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing en hiervoor wijst op het agadium *accessorium sequitur principale* kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande uiteenzetting.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 10 januari 2014 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, § 1, derde lid *juncto* § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoeker afwijst als onontvankelijk omdat de ingeroepen elementen reeds zouden zijn ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag ex artikel 9ter

Terwijl uit het door verzoeker ter gelegenheid van zijn nieuwe aanvraag voorgelegde medisch attest blijkt dat zijn actuele behandeling op een belangrijk punt verschilt van de behandeling ten tijde van de vorige aanvraag, meer bepaald voor wat betreft de te nemen medicatie

En terwijl de eerdere aanvraag enkel werd afgewezen om reden van het beschikbaar zijn in het herkomstland van dezelfde behandelingsmogelijkheid

En terwijl door de noch door de arts-adviseur, noch door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd nagegaan of de actuele medicatie beschikbaar is in het herkomstland, desnoods door substitutie

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde wetsbepaling en van genoemde beginselen

Toelichting:

1. Artikel 9ter, § 3,5° van de vreemdelingenwet bepaalt: [...]

2. Naar aanleiding van de door verzoeker op 22 januari 2013 ingediende aanvraag ex artikel 9ter, werd het advies ingewonnen van de arts-adviseur. Concreet betrof de aan de arts-adviseur gestelde vraag om de medische documenten voor de 9ter-aanvragen van 22 januari 2013 en van 13 augustus 2008 met elkaar te vergelijken.

In zijn advies van 10 oktober 2013 stelde de arts-adviseur dat de ter gelegenheid van de nieuwe aanvraag beschreven aandoening "in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 13.08.2008 waarvoor DVZ op 1.08.2011 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening".

Daarmee was dan de kous af, zowel voor wat de arts-adviseur als de gemachtigde van de Staatssecretaris betreft. Deze laatste motiveert als volgt: [...]

Dat de gezondheidstoestand van verzoeker een zodanige ernst vertoonde dat er sprake was een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, werd reeds vastgesteld in het advies van de geneesheer-attaché dd.20 augustus 2010.

Ondanks de ernst van de aandoening, oordeelde de geneesheer-attaché dat aan de voorwaarden van artikel 9ter, §1, eerste lid niet was voldaan, omdat de behandeling beschikbaar was in Marokko.

Daarbij werd door de geneesheer-attaché meer bepaald onderzocht of de medicijnen waarmee verzoeker behandeld werd, beschikbaar waren in het herkomstland, dan wel konden gesubstitueerd worden door een aldaar wel beschikbaar medicijn:

De aangehaalde psychiatrische opvolging en behandeling is met andere woorden mogelijk in Marokko, mits vervangen van Seroquel door een andere antipsychoticum zoals bijvoorbeeld Zyprexa (farmaceutische stof olanzapine, eveneens een atypisch antipsychoticum) en mits vervangen van Akineton door een ander anticholinergicum zoals bijvoorbeeld Artane (farmaceutische stof

trihexyfenidil). Ook opname op een psychiatrische afdeling in een gespecialiseerd openbaar ziekenhuis is mogelijk in Marokko.

Uit het standaard medisch attest dd. 12 december 2012 blijkt dat het medicatieschema van verzoeker grondig gewijzigd is ten opzichte van de medicamenteuze behandeling zoals die voorlag ten tijde van het medisch advies dd. 20 augustus 2010. De bijgevoegde medische attesten uitgaande van de huisarts dr. [E.] en van de psychiater Dr. [P.] van het Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg geven weer dat de toegediende medicatie bestond uit Zyprexa en Leponex.

Waar de geneesheer-attaché al een oordeel had geveld over de beschikbaarheid in het herkomstland van Zyprexa, is dat niet het geval voor het medicijn Leponex (farmaceutische stof: clozapine).

Ook clozapine behoort tot de klasse van de atypische antipsychotica, maar niet tot dezelfde groep als olanzapine (Zyprexa), quetiapine (Seroquel) en risperidon (Risperdal, Risperidon).

Of het medicijn Leponex dan wel de werkzame stof clozapine beschikbaar is in Marokko, minstens of dit medicijn met het oog op de voortzetting gesubstitueerd kon worden door een ander, aldaar beschikbaar medicijn, werd bij de voorbereiding van de bestreden beslissing niet onderzocht. Nochtans was dit essentieel om tot een eindoordeel nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag te komen, nu het juist de mogelijkheid om de behandeling voort te zetten was die geleid heeft tot de vroegere beslissing waarop de thans bestreden beslissing zich baseert.

De loutere vaststelling dat de aandoening van verzoeker dezelfde is, volstaat niet om tot de bestreden beslissing te komen: tevens diende te worden vastgesteld dat de behandeling van verzoeker in Marokko kon worden voortgezet, hetgeen een beoordeling van de beschikbaarheid van de medicatie veronderstelt.

Het tijdsverloop in het dossier van verzoeker laat toe te begrijpen waarom deze noodzakelijke beoordeling niet is gemaakt: een eerdere beslissing was door verzoeker aangevochten voor uw Raad, onder meer met het verwijt dat niet door een arts was nagegaan of het actuele ziektebeeld van verzoeker al dan niet verschilde van het ziektebeeld dat ter beoordeling voorlag in 2010. Het verzoekschrift tot annulatie dateert van 30 september 2013, en op 10 oktober 2013 ging verwerende partij reeds over tot intrekking van de alsdan bestreden beslissing. Dezelfde dag verstreekte de arts-adviseur zijn advies.

Van enig gedegen onderzoek was derhalve geen sprake. Alles werd in het werk gesteld om binnen een zo kort mogelijke tijdsspanne tot een nieuwe beslissing te komen (de bestreden beslissing dateert van 14 oktober 2013), teneinde tegemoet te komen aan de door verzoeker geformuleerde kritiek. Bij dit haastwerk is slechts overgegaan tot een gedeeltelijk onderzoek (vergelijken van de aandoeningen) zonder zich te bekommeren om de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland volgens het actuele medicatieschema, dat op een essentieel punt verschilde van het medicatieschema ten tijde van de vroegere beoordeling door de geneesheer-attaché.

Een inbreuk op het zorgvuldigheidsprincipe blijkt.

3. Een aanvraag ex artikel 9bis kan krachtens de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling onontvankelijk worden verklaard, wanneer zij berust op elementen die reeds werden ingeroepen ter gelegenheid van een vorige aanvraag, en die alsdan beoordeeld werden conform de wet (die laatste voorwaarde staat niet in de wet zelf, maar is evident).

In de door verzoeker op 22 januari 2013 ingediende aanvraag werd aangevoerd dat verzoeker aan een ernstige aandoening lijdt, waarvoor in het herkomstland de nodige medische zorg niet beschikbaar is. De "elementen" van deze aanvraag konden derhalve niet worden gereduceerd tot de loutere medische problematiek van verzoeker, met uitsluiting van het andere ingeroepen element, te weten de onbeschikbaarheid van behandeling in het herkomstland.

Door meergenoemde wetsbepaling toe te passen op de aanvraag van verzoeker zonder rekening te houden met alle ingeroepen elementen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich schuldig gemaakt aan een schending van artikel 9ter, §3,5°.

Immers, wanneer bij een eerste aanvraag wordt vastgesteld dat er geen ernstige medische problematiek voorligt, dan kan men zich bij de beoordeling van een volgende aanvraag beperken tot een onderzoek naar de medische problematiek, omdat bij gelijke conclusie de behandelmogelijkheden in het herkomstland toch niet van belang zijn.

In het geval van verzoeker daarentegen was de ernstige medische problematiek bevestigd door de geneesheer-attaché, maar werd de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard omdat geoordeeld werd dat de behandelmogelijkheden in het herkomstland aanwezig waren, door een vergelijking van de toenmalige (medicamenteuze) behandeling met de gegevens over de beschikbaarheid in Marokko.

Een nieuwe beoordeling, in de thans bestreden beslissing, die zich louter focust op de medische problematiek, is dan ook slechts half werk. Het besluit dat de nieuwe aanvraag op basis van meergenoemde wetsbepaling kon worden afgewezen als onontvankelijk, is dan ook niet terdege onderbouwd (schending van artikel 9ter, §3, 5°; schending van het motiveringsbeginsel).

4. Verwerende partij zal er wellicht op wijzen dat het volgens haar niet uitmaakt of de medicatie waarmee verzoeker ten tijde van de bestreden beslissing behandeld werd, al dan niet beschikbaar is in Marokko, nu de geneesheer-attaché indertijd heeft geoordeeld dat er minstens één atypisch antipsychoticum, namelijk Zyprexa beschikbaar was, waardoor volgens de geneesheer-attaché het toen aan verzoeker toegediende medicijn Seroquel kon worden vervangen.

Verzoeker anticipeert op dit verweer door erop te wijzen dat noch de arts-adviseur noch de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing hebben bekommerd om de beschikbaarheid van de thans aan verzoeker verstrekte medicatie. Zomaar veronderstellen dat de bestreden beslissing ook zou zijn genomen, mocht er bij het nemen ervan een gedegen onderzoek hebben plaatsgevonden, is zich in de plaats stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen uw Raad in het kader van het annulatiecontentieux niet kan doen.

De beschikbaarheid van enig atypisch antipsychoticum in het herkomstland kan moeilijk als afdoende worden beschouwd. De keuze van de huidige medicamenteuze behandeling, met een - gelet op de dagelijkse dosis - primaire rol voor het geneesmiddel Leponex, is gemaakt door een psychiater (Dr. Peeters van het Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg) op basis van de klinische omstandigheden eigen aan verzoeker. In de bij het standaard medisch attest gevoegde bijlage dd. 10 oktober 2012 legt Dr. [E.] uit hoe en waarom door de psychiater tot de keuze van dit medicijn is overgegaan: het gaat dus niet om een toevallige keuze van medicijnen.

Zelfs al zou de arts-adviseur zijn overgegaan tot een beoordeling van de beschikbaarheid van de in Marokko beschikbare antipsychotica - quod non - dan zou het maar de vraag zijn of de arts-adviseur, in zijn hoedanigheid van generalist, een oordeel zou kunnen vellen over de substitueerbaarheid van de door een specialist gekozen medicamenteuze behandeling. Het lijkt logisch dat de arts-adviseur hiervoor het bijkomend advies zou moeten inwinnen van een deskundige-psychiater.

Volstaat de beschikbaarheid van gelijk welk (atypisch) antipsychoticum om te kunnen spreken van een adequate behandeling in het herkomstland?

Met een boutade zou men ook kunnen vragen of de beschikbaarheid van de pijnstillers paracetamol volstaat als anestheticum voor chirurgische ingrepen. Maar meer toegespitst op de concrete medische situatie van verzoeker, dient erop gewezen dat er uit de gespecialiseerde wetenschappelijke literatuur veel onderzoek blijkt naar de efficiëntie van de verschillende atypische antipsychotica:

- *Manschreck & Boshes, The CATIE schizophrenia trial: results, impact, controversy, in Harv Rev Psychiatry. 2007 Sep-Oct;15(5):245-58;*
- *McEvoy et al., Effectiveness of clozapine versus olanzapine, quetiapine, and risperidone in patients with chronic schizophrenia who did not respond to prior atypical antipsychotic treatment, in Am J Psychiatry. 2006 Apr;163(4):600-10;*
- *Chakos & al., Effectiveness of second-generation antipsychotics in patients with treatment-resistant schizophrenia: a review and meta-analysis of randomized trials, in Am J Psychiatry 2001; 158:518—526.*

Het blijkt dus dat de keuze voor een bepaald antipsychoticum impact heeft op het effect van de behandeling. Bij bepaalde patiënten is een bepaald geneesmiddel veel meer aangewezen dan een ander geneesmiddel van dezelfde groep, en dit om allerlei redenen eigen aan de situatie van de patiënt.

Aangezien de wet bepaalt dat de beschikbaarheid van een adequate behandeling moet worden nagegaan, dient rekening te worden gehouden met de door de behandelende specialist gekozen medicatie en kan niet worden volstaan met een algemene beoordeling over de beschikbaarheid van sommige geneesmiddelen met een gelijkaardige werking, zonder in concreto na te gaan of deze de reeds toegediende medicatie kunnen vervangen. [...]"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 13 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In navolging van die aanvraag adviseerde de ambtenaar- geneesheer d.d. 20 augustus 2010 onder meer wat volgt: [...]"

Op basis van dit advies van de ambtenaar-geneesheer werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op 10 augustus 2012 ongegrond verklaard.

Bij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 22 januari 2013 werd één standaard medisch getuigschrift gevoegd van 12/2/2012, waarin het volgende werd gesteld:

*"(...) diagnose : (...) psychose type schizofrenie : ernstig (...)
Medicamenteuze behandeling: Imp (...) Seroquel, Zyprexa, reflo (...)"*

Uit een vergelijking van de twee aanvragen, die van 13 augustus 2008 en die van 22 januari 2013 blijkt wel degelijk dat de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn, namelijk psychose en schizofrenie. De medische elementen werden dus reeds eerder ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Op basis van die vaststelling diende de aanvraag dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wat luidt als volgt: [...]"

In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt: "Ten slotte worden vreemdelingen ontmoedigd die reeds eerder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter hebben ingediend, om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van dezelfde elementen." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34).

Met betrekking tot hetgeen wordt bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermeldt de memorie van toelichting: "Het is ook hier de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9ter, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 ter, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat om dezelfde elementen die hierboven reeds besproken werden bij artikel 9bis, nieuw, van de wet. Een vreemdeling die eerst tevergeefs een aanvraag indient op grond van artikel 9bis nieuw, van de wet en daarna een aanvraag indient op grond van artikel 9ter nieuw, van de wet wordt ook ontmoedigd. " (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 36).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het voorgelegde medische getuigschrift de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker bevestigt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat in het standaard medisch getuigschrift van 12/2/2012 een volledig ander soort medicatie zou blijken. Immers, uit dit attest blijken de medicamenten seroquel en zyprexa die reeds onderzocht werden in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 20 augustus 2010.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gezondheidstoestand op zich ongewijzigd is. Er kan worden verwacht van verzoeker dat hij kennis heeft van de elementen die hij heeft ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag en dat voormelde motivering hem dan ook in staat stelt - zoals ook blijkt uit hun verdere uiteenzetting — om in rechte op te komen tegen deze beslissing. Er diende dan ook geen onderzoek te gebeuren naar de mogelijkheden van behandeling in het herkomstland, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 114 658 van 28 november 2013 onder meer wat volgt:

“(…) Kernbetoog van verzoekers is dat wel degelijk nieuwe elementen werden ingeroepen bij het indienen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Zij preciseren dat deze gegevens zijn: het feit dat verzoekster diverse malen werd gehospitaliseerd dat er nood is aan medicatie en dat verzoekster 66% arbeidsongeschikt is. Te dezen dient de Raad op te merken dat deze elementen niet maken dat het gaat om een andere gezondheidstoestand die niet eerder werd ingeroepen. (…)”

Er kan ook gewezen op worden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182) . Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker verwijst en citeert enkele passages van arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder verder in concreto uiteen te zetten op welke wijze zijn situatie gelijk zou zijn aan de situaties zoals beschreven in de door hem citeerde arresten. Verzoekers verwijzing is derhalve niet dienstig. [..]”

3.3. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Zoals verzoeker correct aangeeft, stelde een ambtenaar-geneesheer naar aanleiding van de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast dat verzoekers aandoening, een schizofreniforme stoornis/psychose, wel degelijk van aard is een risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te kunnen uitmaken. Een dergelijk risico werd evenwel niet weerhouden, omdat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar was in het land van herkomst en deze ook kon worden geacht toegankelijk te zijn voor verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van de tweede verblijfsaanvraag om medische redenen een ambtenaar-geneesheer verzocht de medische getuigschriften van de tweede verblijfsaanvraag d.d. 23 januari 2013 en de medische getuigschriften van de eerste verblijfsaanvraag d.d. 13 augustus 2008 met elkaar te vergelijken. De ambtenaar-geneesheer oordeelde vervolgens dat *“de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven (d.i. het medisch getuigschrift van 12 december 2012 en de hierbij gevoegde medische stukken) in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 13.08.2008 waarvoor DVZ op 10.08.2011 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”* Verwijzend naar dit advies stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing vast dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is ten opzichte van de vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij op zich nog steeds lijdt aan dezelfde aandoening. Kernbetoog van verzoeker is evenwel dat uit het naar aanleiding van zijn tweede verblijfsaanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 12 december 2012 blijkt dat zijn medicatieschema werd aangepast, zodat de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer zoals opgenomen in diens advies van 20 augustus 2010 – met name dat geen onmenselijke of vernederende behandeling dreigt gelet op het gegeven dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Marokko – niet langer actueel is. Concreet geeft verzoeker aan thans tevens te worden behandeld met Leponex, waarbij hij aangeeft dat de farmaceutische stof van dit geneesmiddel behoort tot een andere groep dan de reeds door de ambtenaar-geneesheer onderzochte geneesmiddelen.

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de nota met opmerkingen stelt, kan uit het standaard medisch getuigschrift van 12 december 2012 niet worden afgeleid dat verzoekers behandeling louter zou bestaan uit Seroquel en Zyprexa, waarvan de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Marokko reeds werden onderzocht naar aanleiding van de eerste verblijfsaanvraag. Er dient te worden vastgesteld dat uit dit medisch getuigschrift blijkt dat verzoeker sindsdien tevens wordt behandeld met het geneesmiddel Leponex. Ten tijde van het gevoerde onderzoek in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf was nog geen sprake van een noodzakelijke behandeling met het geneesmiddel Leponex en er blijkt niet dat op dat ogenblik een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van dit

geneesmiddel werd doorgevoerd. Uit medische stukken overgemaakt samen met het standaard medisch getuigschrift van 1 december 2012 blijkt dat verzoekers aanvankelijke behandeling werd aangepast omwille van de ontwikkeling van “*teveel neveneffecten*”.

In casu dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer, en in tweede instantie verweerder, enkel naging of de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf ingeroepen aandoeningen dezelfde waren. Er blijkt niet dat voor het overige de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf voorgelegde standaard medisch getuigschriften met elkaar werden vergeleken of dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekers medicatieschema werd aangepast wegens teveel bijwerkingen en waarbij de noodzakelijke behandeling werd aangepast met het geneesmiddel Leponex waarvan eerder geen sprake. De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat het begrip ‘*nieuwe elementen*’ in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet kan worden beperkt tot het voorhanden zijn van een nieuwe of gewijzigde aandoening en dat bijvoorbeeld een wijziging in de noodzakelijke behandeling omwille van “*teveel neveneffecten*” waarbij niet blijkt dat de nieuwe medicatie tevens voorhanden is in het land van herkomst, zoals *in casu*, niet tevens een nieuw element kan uitmaken, te meer nu reeds werd erkend dat de aandoening de vereiste ernst in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft. Zo spreekt voormelde wetsbepaling in dit verband over “*ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk [die] reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling*”. In artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt ook aangegeven dat elk voorgelegd standaard medisch getuigschrift telkens minstens de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling dient te vermelden. Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling – waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst – een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet kan uitmaken. De Raad zelf vermag verder niet te oordelen over de vraag of het ‘*oude*’ medicatieschema van verzoeker waarvan werd vastgesteld dat dit beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker in zijn land van herkomst gelet op de bijwerkingen die dit volgens de behandelende arts veroorzaakte en als gevolg waarvan de noodzakelijke behandeling werd aangepast nog als adequaat kan worden beschouwd. Dit betreft een stikt medische beoordeling.

Besluitend stelt de Raad dan ook vast dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle voorliggende gegevens, minstens dat hij kennelijk onredelijk handelde door *in casu* louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening voorligt vast te stellen dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijken.

Verweerders verwijzing in de nota met opmerkingen naar een arrest van de Raad doet aan het voorafgaande geen afbreuk. Los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, toont verweerder immers niet aan dat de feiten die aan de grondslag van dit arrest lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidig dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op

grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS